

то други наши по слаби братья, не та молимы да не ны обажданъ. Наистина, нарочни закони нема издадени противу насъ, и не упражнявающыѣ по звѣрското простолудіе върлува и иске кръвта ни. Тѣй, братья, Пилатъ като са двоумѣше, смѣтътъ викаше *взми взми ми распи его*, но нѣй не търсямы поручители за спасеніето си, нека ны обаждѣтъ на простонародіето, нека ны укорѣтъ, нека ны клеветѣтъ като извърщатъ злоумыслинно непорочността на свещенныѣ ни обреди; нѣй сме погорни отъ смъртѣта, готовы да отидѣмы спокойны въ леглото на лева и въ мѣчплищата на мѣчителитѣ; нашыѣ крака не треперѣтъ по мрачныя пѣть на смъртѣта, сичко що състави смъртѣта на злодѣя е вѣчностъ за христіанина.

Тихы одобренія са чуждъ отъ сичкото събраніе.

— Ты идишь днесъ посрѣдъ насъ, слѣдуваше Олинеѣ, изъ едно любопытство, дадо да си отидешъ убѣденъ! Нашата религія... виждѣ я! Този кръстъ тамъ е единчкото изображение, а тѣзи книга е нашето елевсинско таинство. Правоученіето е въ живота ни. Сичкы сме грѣшници, но кой може днесъ да ны укори? Сичкыѣ скверны на минѣлото измыхмы чрезъ крещеніето, не мысли че туй е дѣло на достоинството ни, то е дѣло на благодатѣта на Вишній. Пристѣпи, Медоне, рече той на стареца робъ; ты само единъ отъ сичкы насъ не си свободенъ, но послѣдныѣтъ на земята ще бѣде първыи на небето, тѣй и у насъ. Земи тѣзи свещенна книга, чети и тѣлкувай.

Излишно е да са маймы на туй чтеніе, и на обѣясненіята на малкото събраніе. Догматыѣ на христіанството, новы тогази и страпны, днесъ сж сѣкиму познаты. Малкы нѣша сж останѣлы подиръ осемнайсетъ вѣка да талкувамы за изреченіята и за жевота на Исуса. Освѣтъ туй голѣма разлика сжествува помежду нашыѣ мысли и помежду сѣмнѣніята, конто можахъ да поникнѣтъ въ ума на единъ езическій свещенникъ; видѣли быхмы че чрезъ слабы доказателства оборвахъ сѣмнѣніята тогашныѣ чловѣцы, просты и неучены, на конто най высокото познаніе състоеше въ едното имъ убѣжденіе че сж великы повече отъ колкото са виждахъ.

Особенъ единъ случай направи силно впечатлѣніе на ума на Аппицида. Подиръ чтеніето вратата са похлопахъ тихо и ето че влѣзохъ двѣ дѣца, отъ конто първото бѣше седемгодишно; тѣ бѣхъ сынове на домовладыката Сирянина, който бѣ прекаралъ младыя си възрастъ въ убійства и въ грабежы.

Предстоящыѣтъ на събраніето, старецътъ робъ, си отвори обѣатіята и дѣцата затекохъ са и хвърлихъ на гърдыѣ му, и лицѣто